

Írta és illusztrálta:

Horváth Dóra, Várnay Zoé

A vándor-ló

Egyszer régen, nagyon régen, amikor még a lónak is három lábujja volt, volt egy gazda annak volt egy lova. Azt a lovat úgy hívták, hogy Lekvár. Ez a ló kívülről aranyosnak, kedvesnek és szófogadónak nézett ki, de valójában maga volt az „ördög”. Szóltak rá, de hiába, ő akkor se mozdította volna a füle botját sem, ha az Isten is ráparancsol. Így egy szép napon a gazda megelégedte örökös bűneit és világgá zavarta. Így hát nem volt más választása összeszedte sátorfáját és batyuját és elindult keletre. Hajjj búsuít szegény feje, most meg mitévő legyen az étellel, kérdezgette egyre csak magától. Egyre csak ment, ment mendegélt, míg vitte a lába és egyszer csak hajnal tájt összeesett. Míg ő ott fekszik az út szélén, szembe jön vele egy vén kutya. Szólogatja, kérdezgeti, hogy él –e még? Egyszer csak kap egy választ:

- Igen, még élek! - felelte Lekvár.

- Hát azt látom öregem - mondta Vakarcs mivel, hogy ez volt a neve.

- Miért fekszel itt a porban így a nagy magányban ahol még a madár se jár?

- Tudod engem elküldtek otthonról, mert nem csináltam a dolgom és vagy százszor, vagy tán még többször is sej hajon rúgtam a gazdát patkolás közben- mondotta a ló.

- Na és te miért kószálsz?

- Hát, ha már így kérdezed, megmondom. Engem is kidobtak, csakúgy, mint téged.

- Akkor most mi tévők legyünk? - kérdezte Lekvár

- Felkelünk és elindulunk együtt.

- De hová?

- Majd én megmondom, hogy hová. Elmegyünk a malomba és ott elédegelünk. Na, ehhez mit szólsz?

- Hát jó, de hogyan?

- Egyszerűen. Kimegyünk a piacra és adunk-veszünk. Benne vagy pajtás!

- Igen benne vagyok, de mit adunk és mit veszünk?

- Hát ez szörnyen egyszerű. Veszünk magot, csirkét, kecskét és azoknak a tojását, tejét eladjuk. Így már jó?

- Mehetünk testvér!

Így hát elindultak és egy fél-napi járás után oda is értek. Mentek a piacra vettek csirkét, pulykát, birkát. Három naplementével később indultak újra a vásárba, hogy eladják az új állatokat. Meg is vették mind egy szálig, kaptak értük vagy száz pengőt és boldogan indultak hazafelé, mikor Lekvár egyszer csak megállt és felfigyelt valamire.

- Mit nézel öcskös? - kérdezi Vakarcs.

- Hát tudod, a régi gazdám kerestet engem , úgy gondoltam, hogy te is velem jöhetnél és ketten szolgálhatnánk.

- Na, mit szólsz hozzá?

- Benne vagyok pajtás!!

Így hát elindultak a száz pengőjükkel és ott hagytak mindent. Mikor megérkeztek a gazda nagyon örült nekik és a száz pengőjüknek. Elhatározta, hogy ezt a két állatot soha nem küldi el. Máig is élnek, ha meg nem haltak.

